

KILENCEDIK FEJEZET

A bátyám és én össze fogunk házasodni.

– ANGELINA JOLIE EGY BARÁT PARTIJÁN

Ez volt az a pillanat, amelyre egész felnőttéletében várt. Marcheline Bertrand végre valahára találkozhatott rock-and-roll bálványával, Mick Jaggerrel. Noha telefonon már több mint két éve tartották a kapcsolatot, eddig még soha nem találkoztak személyesen. Ahogy a nagy nap közeledett, Marcheline alig bírta visszafogni ideges izgatottságát. 1999 áprilisának közepén repült el Las Vegasba, ahol az MGM Gardensba megérkezvén nyomban a színpalak mögé sietett, hogy üdvözölje Micket, mielőtt még az együttes színpadra lép.

A folyosón Charlie Wattsba botlott, aki közvetítőként is működött Mick és Angie között, úgyhogy jól ismerte az egész sztorit – ő mutatta meg neki Mick öltözőjét. Marche azonban rosszul időzített: Jagger ideges volt, ráadásul késésben. „Szia, én vagyok Marcheline” – mutatkozott be Angie anyukája.

Mick elmosolyodott, és azt mondta: „Ó, annyira örülök, hogy végre találkozunk. Nézd, sajnos most mennem kell, már várnak a színpadon. Tudnánk beszélni a koncert után?” Ezzel Mick búcsút intett és elsietett. Marcheline halálosan megsértődött a lekezelőnek érzett viselkedés miatt. Dühös volt és megbántott. Megnézte ugyan a koncertet, de eszébe sem volt elmenni az azt követő partira. És

soha többé nem állt szóba a zenésszel. Mick Jagger sose tudta meg, de ő is a Bertrand-fagyosság áldozata lett.

Marche persze mélyen hallgatott a dologról, sőt a barátainak azt mesélte, hogy a koncert élete egyik legszebb élménye volt, az utána következő „vad és fantasztikus” partiról pedig csak késő éjszaka távozott.

A koncertről távozóban a kimelegedett Marcheline alaposan megfázott, amíg eljutott a kocsijáig, és amikor még három nap múlva is folyamatosan lázas volt, azt hitte, hogy biztosan tüdőgyulladást kapott, és elment egy kivizsgálásra. Sajnos a vizsgálatok eredménye egyáltalán nem az volt, amire számított – kiderült, hogy sokkal nagyobb baj van. A Bertrand család átka rá is lesújtott, ezúttal méhrák formájában. Szerencsére időben sikerült felfedezni a betegséget, így az orvosa, dr. Beth Karlan nemzetközi híró sebész egy kisebb műtét során eltávolította a beteg sejteket és úgy tűnt, hogy nincsenek áttétek, nem volt szükség sem sugárkezelésre, sem kemoterápiára. A beavatkozásra a Beverly Hills-i Cedars-Sinai Kórházban került sor.

Az emberpróbáló időszakban Jon Voight minden nap meglátogatta Marche-t a kórházban. Marcheline húga, Debbie, félretéve a James diplomaosztóján történtek rosszízű emlékét, már útra készen állt, hogy elinduljon Beverly Hillsbe, és ott legyen a testvére mellett, amikor az kijön a kórházból, de Marche az utolsó pillanatban kijelentette, hogy képtelen megbocsátani neki. A nővérek soha többé nem találkoztak.

Miközben lassan lábadozott, Marcheline megkérte a volt férjét, hogy költözzön hozzá egy időre. Voight azt javasolta, hogy akkor jobb lenne, ha visszaköltöznének a legelső közös, Roxbury Drive-on lévő lakásukba, és amikor Marche áldását adta, Jon elment körülnézni, hogy milyen állapotban van a régi lakás. 30 ezer dollárért sikerült teljesen felújítani az elhanyagolt helyet, bár utóbb Marche megjegyezte, hogy a függönyök fél hüvelykkel rövidebbek e kelle-

ténél. Noha az apja anyjával szemben tanúsított figyelmessége és nagyvonalúsága minden bizonnyal jólesett Angie-nek, még ekkor sem állt készen arra, hogy teljes mértékben megbocsásson neki. „Díjazta az apja igyekezetét, de nem örült neki, hogy az anyja közelében van. Azt mondta, hogy néhány szép gesztussal nem lehet kiváltani a múlt bűneit” – meséli Angie egy közeli barátja.

Valószínűleg az anyja betegsége is közrejátszott abban, hogy Angie megírta élete első forgatókönyvét, amely alig leplezetten a saját életéről szól: a *Bőr* című sztori egy családi átokkal sújtott lány kálváriáját beszéli el, akinek az anyja halálos beteg, ő maga pedig felfedezi, hogy emlőrákja van. Hogy megelőzze a még nagyobb bajt, eltávolíttatja mindkét mellét. „Megrázó és szívhez szóló történet volt” – meséli egy barát, aki olvasta a szövegkönyvet.

Fura egybeesés, hogy Angie éppen akkor került közelebb Mick Jaggerhez, amikor Marche teljesen elidegenedett tőle. Azok után, hogy Jagger – aki nem éppen nagylelkűségéről és bőkezűségéről volt közismert – egy ötezer dolláros gyémánt fülbevalót küldött neki, Angie úgy döntött, hogy elfogadja a meghívását, és elkíséri az együttest a *No Security* album brazil turnéjára. Angie közeli barátai, akik tudtak a két éve tartó, enyhén szólva furcsa kapcsolatáról Jaggerrel, megdöbbenek, és komolyan aggódni kezdtek. Annak ellenére, hogy Jagger brazil barátnője Luciana Jimenez modell és tévés műsorvezető abban a hónapban szülte meg Mick gyerekét, Angie mégis Rióba repült, hogy találkozzon a zenésszel. „Én megmondtam neki, hogy totál hülyeség, amit művel, és hogy egyáltalán nem kellene szóba állnia vele – meséli egy közeli barát. – Angie persze egyáltalán nem hallgatott rám, de senkire sem közlünk. Ő csak a nagy kalandot látta.”

1999 májusának vége felé, egyszóval még ugyanabban a hónapban, Angie udvarlóinak köre újabb hódolóval gyarapodott. Akkor kezdődött el a Jerry Bruckheimer rendezte *Tolvajtempó* forgatása, amely egyébként H. B. Halicki 1974-es kultuszklasszikusának felújított

változata volt, és amelyben a kilencvenöt perc alatt kilencvenhét kocsit törnek darabokra. Nicholas Cage színész, aki egy kiöregedett, életének utolsó nagy dobására készülő autótolvajt játszott a filmben, 20 millió dollárt zsebelt be alakításáért, Angie, aki Cage énekesnő-szövegíró barátnőjét játszotta, lényegesen kevesebbet. A páros habitusa nem igazán illett össze: Angie egy kimustrált dzsippel furikázott Hollywoodban, míg Cage megrögzött autómániás volt, aki 1997-ben egy aukción rekordárat fizetett egy Lamborghiniért. Noha Angie közel sem számított akkora nagy ásznak, mint Cage, a stúdió mégis ugyanakkora gázsit ajánlott fel neki.

A bizánci intrikáiról és középkori hierarchiájáról közismert hollywoodi filmiparban ez a gesztus a legnagyobb elismerésnek számított, Angie mégis köszönettel elutasította az ajánlatot, és inkább beállt a szerinte nagyon is megfelelően díjazott többi férfi szereplő sorába, akik között olyan nagy nevek voltak, mint Robert Duvall és Giovanni Ribisi. Angie világossá tette, hogy azt szeretné, ha a fiúkkal azonos bánásmódban részesülne, vagyis a tesztoszteronnal fűtött hangulatot jobban élvezte, mint az *Észvesztő* ösztrogénnel dúsított energiáját. „Azt akartam, hogy jó sok pasi legyen körülöttem – mesélte utóbb. – Túl sokáig voltam nőkkel összezárva, ráadásul egy diliházban.”

Nos, a pasiknak eszük ágában sem volt tiltakozni Angie társasága ellen. A forgatás idején Nicholas Cage-dzsel hamar megtalálták a közös hangot, Angie azonban nem volt kibékülve Cage pazarló életvitelével és sztáralúrjeivel. Egyszer Angie magával vitte a színészt egy diszkont-áruházba, a Pick'n Save-be, hogy megmutassa neki, hogyan is él az emberek nagy többsége. A Los Angelesből nem messze, egy középkori kastélyutánzatban extra luxuskörülmények élő Cage-re semmilyen hatást nem gyakorolt a nyilvánvalóan nem létező szociális érzékenységre apelláló közjáték. Olyannyira nem, hogy utóbb a filmért kapott pénzből néhány egzotikus trópusi szigetet vásárolt magának.

Nem csak Nic Cage legyeskedett Angie körül; Tim Hutton,

Billy Bob Thornton, Jonny Lee Miller és Mick Jagger mobiltelefonjában Angie száma továbbra is gyorshívásra volt állítva. Idővel a csapathoz csatlakozott Russel Crowe ausztrál színész is, akit Angie még *A csontember* próbafelvételein ismert meg. Angie mindig vigyázott arra, hogy ezeket a kapcsolatokat, futó kalandokat vagy szoros barátságokat teljesen elkülönítetten kezelje.

Annak ellenére, hogy ezek a férfiak mind híres sztárok voltak, Angie-t igazából soha nem érdekelte különösebben a hollywoodi pletykagépezet, vagyis hogy ki kivel kavar éppen. A valamennyire megjátszott érdektelenség csupán két emberre nem vonatkozott: Johnny Deppre, akit Angie az *Ollókezű Edward* óta istenített, és persze a kölyökképző és szívdöglesztő Brad Pittre. Valamilyen különös oknál fogva Angie érdekesnek találta Pittet, és amikor az egyik közeli barátja együtt játszott vele egy filmben, alaposan kifaggatta az illetőt. Fiatalkorában Pitttről az terjedt el – ki tudja, mennyi valóság-alapja volt egyáltalán –, hogy rendszeres marihuánafogyasztó. Mindenesetre Pitt egyáltalán nem vegyült úgymond a pórnéppel, nem élt nagy társasági életet, csak hírességekkel randizott, és ritkán adott interjút. „Angie szinte egyáltalán nem foglalkozott a hollywoodi pletykákkal, ezért is volt furcsa számomra, hogy annyit kérdezősködött Bradról” – mondja az Angelinához közel álló színésznő.

Nos, akárhogyan is, Angie-nek már így volt épp elég baja a hódolóknak népes csapatával, esze ágában sem volt egy újabbat beszerezni. Miközben a barátnői többször figyelmeztették, hogy rossz vége lesz ennek, és valamelyik fiúja majd összetöri a szívét, Angie magabiztosan állította, hogy ez csakis fordítva lehetséges. Nagyon is valószínű, hogy valamiképpen a női nem bosszúja is közrejátszott a kissé cinikus hozzáállásban – Angie eltökélte, hogy ő nem végezheti összetörten és nyomorultan, mint annak idején az anyja, aki minden bizalmát egyetlen férfibá fektette. Persze az sem volt elhanyagolható körülmény, hogy Marche idővel arról is beszá-

molt a lányának, mennyi udvarló legyeskedett körülötte, miután Voight elhagyta: Al Pacino, Burt Reynolds, Warren Beatty – csupa hollywoodi nagygúy. Egyvalamit azonban Marcheline és Angie is kihagytak a számításból, mégpedig Jacqueline Bisset tanácsát, aki Marche barátnője és Angie keresztanyja volt. Jacqueline helytelenítette, ha a barátnői közül valamelyik egy színésszel randizott: „Te jó ég! Csak vele ne! Az egy *színész!* Soha ne kezdj színésszel.”

Angie viszont csupa szakmabelivel randevúzott, háreme egyetlen rocksztárját, Mick Jaggert pedig kedvére rángatta: akkor vette elő, amikor éppen olyan hangulata volt. Jon Voight, szokás szerint, mit sem sejtett a lánya viharos kapcsolatairól. Egyszer, amikor Angie-vel együtt vásároltak a New York-i Saks Fifth Avenue-ban, Charlie Watts, aki szintén vásárolni ment az áruházba, észrevette Angie-t és odament, hogy üdvözlje. Miután Watts távozott, Jon odasúgta a lányának: „Sötét oldal, sötét oldal, az ilyen emberek rossz hatással lehetnek rád, óvakodni kell tőlük.” Angie vidáman felkacagott, majd közölte elképedt apjával: „Apu, ha valaki rossz hatással van a Rolling Stonesra, akkor az én vagyok.”

Apukának halvány fogalma sem volt arról, hogy mennyire. Egyik este Angie elvitte magával az ő Jumpin' Jack Flashét (egy Rolling Stones-szám címe) az egyik New York-i szadomazo klubba, a mára már megszűnt The Vaultba, ahol a vendégek különféle speciális helyiségekben kikötözték, paskolták, pálcázták, vesszőzték, ostorozták, és forró viasszal csöpögtették egymást. „Ez az igazi Angie, vad és fékezhetetlen. Lehet, hogy azt állítja magáról, hogy csak négy férfival feküdt le életében, de alapjában véve szexuálisan teljesen deviáns személyiség” – meséli egy barátnő. Angie soha nem tagadta, hogy közelről ismeri a manhattani szadomazo klubokat, a *Time* magazin újságírójának, Jeffrey Ressennernek például így nyilatkozott ezzel kapcsolatos tapasztalatairól: „A szadomazo játékok valójában a túlélőképességet erősítik. Egyúttal egyfajta durva és nyers megtisztulást is jelentenek.”

Angie valójában mindig is feszegette az erőszak korlátait, saját magán és másokon is. Egy alkalommal például a Raffles L'Hermitage Hotelben, amelynek egyik lakosztályában szűk baráti körben heroinpartit tartottak, összetűzésbe keveredett az egyik stúdió fejesével, akivel egész este szemérmetlenül flörtölt. Amikor a felajzott férfiú a parti után bekopogott hozzá, Angie kinevette, és megpróbálta kizárni a szobájából, mire az illető a küszöb és az ajtó közé dugta a lábát. Angie hirtelen előkapott egy apró kis bicskát és gondolkodás nélkül beledöfte a lábfejebe. Szerencsére senki sem szenvedett komolyabb sérülést, de az incidens valamilyen szinten betekintést nyújt Angie mélyen szunnyadó indulataiba.

Angie szűk baráti körének tagjai mindazonáltal sokkal jobban aggódtak egy esetleges lelki sérülés miatt, amely szerintük bármikor bekövetkezhetett, figyelembe véve Angie hódolónak nem éppen feddhetetlen jellemét. Mick Jagger ugyan állhatatosan ostromolta, és „hivatalos” partnere, Timothy Hutton is nagyon odaadónak tűnt, de egyikük sem volt a hűség mintaképe. Nos, a barátok aggodalma feleslegesnek bizonyult. Noha Timothy Huttonnak, mint utóbb kiderült, komoly szándékai voltak, Angie másnak tartogatta a szívét.

Akkor derült fény arra, hogy valójában mi is zajlik a háttérben, amikor nem sokkal a *Tolvajtempó* forgatását követően, Angie elment kedvenc tetoválóművész barátjához, Friday Joneshoz, és arra kérte, hogy tetoválja a bikini vonala alá Billy Bob Thornton nevét. Friday vonakodott a dologtól, és megpróbálta lebeszélni róla Angie-t: „Elhamarkodott húzásnak tartottam, meg is mondtam neki, hogy egyszer nagyon meg fogja bánni” – mondja Friday. Hetekig ment a huzavona, míg Friday végül beadta a derekát. „Angie-nek képtelenség nemet mondani” – ez volt a végszó.

A nagy eseményre 1999. október 6-án került sor egy Angie zárt heroinfogyasztó köréhez tartozó amatőr fotós Hollywood Hills-i otthonában. Miközben Friday a munkáját végezte, a fotós fekete-fehér

polaroid képeket készített Angie-ről, aki szigetelőszalaggal takarta le mellbimbóit, egyébként pedig álmodozó, ugyanakkor elszánt tekintettel nézett a kamerába. A fényképek többsége Marianne Faithful stílusára emlékeztető, művészi erotikus fotó volt.

Angie mindig is kiemelkedő jelentőségűnek tartotta saját tetoválásait, amelyek életének fontos eseményeit fémjelezték. „A tetkóim valahogy mindig a megfelelő időben születtek. A tetoválás egy életre szóló emlékeztető, a nagy felismerések vagy a fontos elhatározások maradandó nyoma” – állítja Angie. Nos, ezek után nem nehéz elképzelni, milyen érzéseket táplált Angie Billy Bob Thornton iránt.

A barátnői és Friday által megjósolt vagy inkább előre jelzett érzelmi-erkölcsi dilemma hamarabb bekövetkezett Angie életében, mint ahogyan bárki is számított volna rá. Egy nappal az után, hogy Billy Bob neve örökre bevésődött Angie bőrébe, Tim Hutton felhívta Londonból és megkérte a kezét. Nem ez volt az első alkalom, hogy megtette, de a lánykérés ezúttal nagyon váratlanul érte Angie-t. Azonnal felhívta fényképész barátját, és kétségbeesetten tanácsot kért tőle. A válasz nem is lehetett volna cinikusabb és praktikusabb: „Vegyél magadnak néhány nyitott sliccű bugyit, és ügyelj rá, hogy félhomály legyen.”

Nagyon úgy tűnik, hogy Hutton megnyilvánulása leginkább a saját helyzetével tisztában lévő szerető utolsó elkeseredett próbálkozása volt. „Angie megfizetett neki az összes nő nevében, akiket valaha megbántott” – jelentette ki elégedetten egy barátnő. Nos, alig telt el néhány hét a szakítást követően, Hutton már egy másik nő karjaiban vigasztalódott. Választottja Aurore Giscard d’Estaing, egy neves gyermekkönyv-illusztrátor volt, nem mellesleg a volt francia miniszterelnök lánya, akit 2000. január 21-én, vagyis alig három hónappal később el is vett feleségül. Vannak olyan híresztelések, miszerint Angie a hír hallatán könnyekben tört ki következő filmjének, a *Fiúk az életemből* próbafelvételén, és kiöntötte a szívét Penny Marshall rendezőnek.

Nos, Angie sohasem volt sírós alkat, bár kétségtelenül megviselte

a szakítás. Angelina mindig is azt képzelte, hogy soha nem történhet meg az a pillanat, amelyben ő maga esik áldozatul, akármennyire messzire is megy kiseded érzelmi játékaival. Márpedig megtörtént, és nem végződött happy enddel.

Amikor 1999 novemberében sor került *A csontember* premierjére, Angie meghívta bulizni leszbikus barátnőjét Jenny Shimizut, a továbbra is barátnak tekintett volt férjét Jonny Lee Millert, a bátyját, James Havent és egy másik közeli barátot, aki a heroin-klubhoz tartozott. A társaság egy szállodai lakosztályban jött össze, ahol az éjszakát is együtt töltötték. Nos, ha Angie azt hitte, hogy ismét büntetlenül eljátszadozhat a bábuként rángatott szeretők és barátok érzelmeivel, csalódnia kellett. Jenny ugyanis Angie függő barátját választotta hálótársnak, valószínűleg, hogy féltékennyé tegye a barátnőjét. Ez a barát utóbb elmondta, hogy Angie teljesen kiborult, és akkor látta őt életében először és utoljára hisztérikusan zokogni. „Túl messzire ment, és az egész dolog könnyekbe fulladt. Ezúttal az ő könnyeibe.”

Az érzelmek viharában azonban volt egy ember, aki soha nem volt hajlandó magára hagyni Angie-t: az apja, annak ellenére, hogy a vörös szőnyegen és más nyilvános közös szerepléseik során megnyilvánuló egymás iránti kedvességük nagyrészt megjátszott volt. Apa és lánya továbbra is feszült, időnként ellenséges viszonyban voltak egymással és tartották a három lépés távolságot. Az interjúkban ugyan sokszor beszéltek arról, hogy szívesen dolgoznának együtt, de a nyilatkozatok valahogy mindig megmaradtak a szavak szintjén.

Feltételezhetően egy ésszerű, és reklámszempontból igen hasznos közös döntés állt annak háttérében, hogy apa és lánya rendszeresen dicsérően, sőt áradozva beszéltek egymásról és a másik szakmai teljesítményéről. Amikor 1999. novemberében például Angie azt nyilatkozta az *Entertainment Weekly*nek, hogy „Végre megtaláltuk a közös hangot és nagyon jó a kapcsolatunk”, nem sokkal később Jon

Voight kijelentette a *Toronto Sun*nak, hogy „Angie és én jó barátok lettünk és ez életem egyik fénypontja”. Angie nem maradt adósa és következő interjújában még rá is tett egy lapáttal: „Igazából gyűlölöm a Jolie nevet. Szívesebben lennék Voight.”

A valóság egészen más volt. Angie egyetlen dolgot végig következetesen betartott egész életében: az apjának soha nem lehetett igaza, az anyjának mindig igaza volt. A konstans rövidített élettörténet-sztori sem változott: a felelőtlen apa elhagyta a feleségét és kicsi gyerekeit egy másik nőért, soha nem fizetett gyerektartást és hagyta, hogy a családja nyomorogjon. Az árulásról, hűtlenségről, önzésről és nemtörődömségről szóló történet mélyen bevésődött Angie szívébe.

Tinédzserkorában Angie szándékosan nem engedte beleszólni az apját az életébe, sőt gyakorlatilag kizárta őt abból. Voight szeme csak akkor kezdett el valamelyest kinyílni, amikor időről időre, egy interjúból vagy egy ismerős megjegyzéséből tudomást szerzett a drogokról, az önbántalmazásról és az öngyilkossági hajlamról. Voight különösen aggódott a heroin miatt, és nem ő volt az egyetlen a családból, aki meg is próbált valamit tenni ellene, igaz, nem sok sikerrel. James egyszer ájultan találta a húgát a konyhában, és képtelen volt feléleszteni: kihívta a mentőket, kórházba vitette a húgát, de amikor elmúlt a veszély, azzal fenyegette meg Angie-t, hogy soha többé nem áll szóba vele, ha nem kezelteti magát.

A probléma egyébként nem volt mindig nyilvánvalóan szembe-tűnő, viszont voltak olyan időszakok, amikor a média is felfigyelt az aggasztó jelekre, amelyeket egyesek betegségnek, mások mentális zavarnak tulajdonítottak.

1999 novemberében például, az *Észvesztő* bemutatójának környékén, Jeffrey Ressler így foglalta össze a *Time* magazinban milyen összbemutatót kelt Angelina Jolie: „Nem ártana ennek a lánynak néhány proteininjekció. A bőre fakó, az arca nyúzott és sápadt, még híres duzzadt ajkai is mintha összefonnyadtak volna.”

John H. Richardson író nyilvánult meg talán a legőszintebben, amikor az *Esquire*-ban így írta le Angie-vel való találkozását a New York-i Modern Művészetek Múzeumában. „Kezdem úgy érezni, mintha egy bomlott elméjű emberrel lenne dolgom. A felét sem értem annak, amit mond, valamiféle belső, csak az ő számára érthető nyelven beszél. A mondatai bizarr szófordulatok egyfajta zavaros ködöt vetítik elő, és ha van is bennük valami értelem, az nyomban szertefoszlik, amint a szavak elhagyják az ajkát.”

Noha Angie apja eltökélten próbálkozott legalább kommunikálni a lányával, ha másért nem is, hogy egészségi állapotáról érdeklődjön, Angie nem válaszolt a telefonhívásaira, kidobta a leveleit, a barátainál bújt meg vagy szállodákba jelentkezett be álnéven, csak hogy ne kelljen konfrontálódnia vele. Jon Voight egyszer még egy magándetektívet is felfogadott – állítják a barátai –, hogy kiderítse, hol van a lánya, és mit csinál. Előfordult, hogy amikor végre sikerült felderítenie tartózkodási helyét, plüssállatokat küldött neki, amelyeket Angie rendszerint Brunóval, egyik közeli barátjának pitbulljával tépetett szét.

Egy alkalommal Voight váratlanul beállított a Raffles L'Ermitage Hotelbe, ahol Angie és a barátnője éppen „sárkányt eregettek”. Angie magánkívül volt, a biztonsági őrökkel akarta elvitetni az apját, végül, hosszas alkudozást követően odahívták Jamest. Angie barátnője csak ekkor volt hajlandó távozni, de ragaszkodott hozzá, hogy Voight is hagyja el a szobát.

„Amikor James már ott volt, úgy gondoltam, hogy Angie biztonságban van és elmentem. Nem kellett volna” – nyilatkozta az incidensről Voight egy tévéműsorban Pat O'Briannek.

Angie valamikor ebben az érzelmileg terhelt és zavaros időszakban vette a fejébe, hogy örökbe akar fogadni egy gyereket. Nagyon úgy tűnt, hogy mindenképpen egy szerencsétlen sorsú, elhagyatott, kiszolgáltatott és lelkileg sérült kisgyermekre vágyott, valószínűleg kompenzálni akart vele valamit. Frank Meyer, aki saját bevallása szerint – talán

két drogozás között – többször beszélt Angie-vel ilyen irányú terveiről, ezt mondja erről: „Angie úgy érezte, hogy neki nem volt gyerek-kora, és arra vágyott, hogy megadhassa valakinek azt, ami neki nem jutott.” Angie egyik példaképének tartotta a fekete bőrű Josephine Baker énekes- és táncosnőt, aki tizenkét, különböző nemzetiségű gyereket fogadott örökbe, mintegy tiltakozásul az USA-ban a 1950-es és ’60-as években dúló rasszizmus ellen. Angie-t valósággal elbűvölte a sokoldalú és tehetséges művésznő személyisége, második világháborús érdemei és állhatatos karitatív tevékenysége, nemkülönben szexuális szabadosága és leszbikus kapcsolatai. Angie utóbb többször nyilatkozott úgy, hogy valamiképpen az ő nyomdokaiba kíván lépni.

Angie már korábban is foglalkozhatott az örökbefogadás gondolatával, mert Mick Jaggernek egyszer megemlítette, hogy kapcsolatuk tiszteletére adoptálni akar egy amerikai indián kisbabát, akit majd az ő nevére keresztel. Hogy mennyire volt komoly ez az ötlet, az már más lapra tartozik. „Szerintem Angie csak szédítette Micket, nem hiszem, hogy tényleg ezt forgatta volna a fejében” – állítja Lauren Taines.

Marche mindenesetre nagyon is készpénznek vette a dolgot, mert komolyan elkezdett foglalkozni a Mick Jagger-bébi-projekttel. Azon igyekezett, hogy minél több információt gyűjtsön egy lehetséges örökbefogadás jogi lehetőségeiről, sőt felkereste Charlie Hill színeszt, akit futólag ismert, és megkérte, hogy segítsen neki az ügyben – Charlie felesége, Leonora ugyanis az amerikai indián örökbefogadásokat intéző ügynökségnél dolgozott. Sor került egy hosszabb beszélgetésre is az ügynökség titkárságán, amelynek során Marche megtudta, hogy egy kifejezetten bonyolult procedúráról van szó. Ahhoz, hogy Angie örökbe fogadhasson egy indián kisbabát vagy kisgyermeket, először is bizonyítania kellett, hogy a Voight vagy a Bertrand család vér szerinti rokonságot képes felmutatni valamelyik őshonos amerikai indián törzssel. Ha ez nem lehetséges, akkor

legjobb esetben is csak befogadhat egy indián árvát, akit mindenképpen a törzsi hagyományoknak megfelelően kell majd nevelnie. A hívő katolikus Marche kissé megrettent a szigorú követelmények hallatán és azt tanácsolta Angie-nek, hogy talán más úton kellene próbálkoznia. Becsületére legyen mondvá, Marche nagyon lelkiismeretes és kitartó volt: hosszas kutatás után kiderítette, hogy az ő kanadai ősei között valóban voltak irokéz indiánok, még a megfelelő iratokat is sikerült fellelnie. Addigra azonban Angie már lemondott erről a lehetőségről, és másfelé keresgél.

Angie a magánéletben ugyan sokat panaszkodott az apjára és elfogult volt vele szemben, de kerülte a nyílt konfrontációt és a nyilvánosság előtt mindig az engedelmes kislány szerepébe bújt, igaz, mintegy szövetségesként és talán védőpajzsként is Jamie bátyja legtöbbször elkísérte az olyan találkozókra, ahol az apjuk is jelen volt. A testvérek karácsonykor általában együtt ebédeltek az apjukkal annak kedvenc Beverly Hills-i éttermében, vagy ha nem voltak a városban, felhívták; Angie egyszer még egy egyedi üdvözlőlapot is küldött neki, egy mosolygós, cowboykalapos felvételt, amely a Billy Bob Thornton-féle tetoválás közben zajló magánfotózáson készült.

„Angie-re nagyon igaz, hogy az ugató kutya nem harap” – mondja egyik barátja. Pontosán ezt erősíti meg az az eset, amikor *A tehetséges Mr. Ripley* hollywoodi premierjét követően Jude Law Angie-t és több barátját is meghívta egy italra a saját szállodai lakosztályába. Angie dühös volt, mert kiderült, hogy a partin Kate Moss is jelen lesz, akiről tudta, hogy nem sokkal korábban viszonya volt az exférjével, Jonny Lee Millerrel, ráadásul a híres modell Johnny Depp eljegyzett menyasszonya volt. Noha Millerrel való házassága idején Angie maga sem volt a hűség mintaképe, hangosan kijelentette, hogy beveri Kate képét, ha be meri tenni a lábát a partira. Amikor a gyönyörű Kate, Jude Law karján mégis belibbent a lakosztályba, Angie nem ragadtatta magát tettelegességre, inkább távozott.

Miközben Angie örült neki, hogy az apjukkal szemben mindig számíthatott a bátyja feltétel nélküli támogatására, a testvérek viszonya eléggé ellentmondásos és összetett volt; nagyon egymásra voltak utalva, ugyanakkor – különböző személyiségükből adódóan – időnként teljes közömbösséggel viseltettek egymás iránt. Egyvalami azonban örök véd- és dacszövetségbe kovácsolta a testvéreket: a közös múlt, jobban mondva a múltról szóló, következetesen és kitaratóan mindig ugyanúgy előadott sztori. Noha szoros lelki-érzelmi kötődés alakult ki köztük, hiszen egyiküknek sem volt könnyű átvészelni szüleik viharos válását, felnőttkori karrierjük külön utakra vitte őket, és ennek következtében a kettejük közötti erőviszonyok is megváltoztak. Gyerekkorukban James volt úgymond a család nagy reménysége, Angie-re kevesebb figyelem irányult. Idővel azonban kiderült, hogy kettejük közül James az, aki támogatásra és ösztönzésre szorul, míg a húga bebizonyította, hogy a saját erejéből képes feljutni akár a legmagasabb csúcsokra is. Az önmagát Linusszal azonosító kisfiúból olyan fiatal férfi lett, akinek a biztonságot jelentő takarót – és a megélhetést is! – a húga jelentette.

Az okos, de nagyon szégyenlős James imádott sütkérezni a hűgát övező dicsfényben. Angie kedves, megértő és segítőkész volt a bátyjával, időnként azonban, mintegy véletlenszerűen, elejtett róla néhány dehonesztáló megjegyzést, netán olyan kijelentést tett, amivel megalázta vagy mélységesen zavarba hozta Jamest. Egy partin például, ahol rengeteg színész, rendező és más szakmabéliek is jelen voltak, Angie figyelmet kért és bejelentette, hogy ő meg a bátyja össze fognak házasodni. Az egyik jelen lévő színész, aki közelebbi barátságba került Jamesszel a *Rosewood*, az égő város forgatásán, kifakadt és ráförmedt Angie-re: „Te teljesen meg vagy huzatva! Hogy a fenébe mondhatasz ilyen bődületes baromságot?” A testvérekhez közel álló baráti körben többen felfigyeltek báty és hűg „fura” kapcsolatára, főleg arra, hogy Angie szinte betegesen féltékeny volt a

bátyjára és minden barátnőjére volt egy becsmérő szava. Leanne-t, a bármixernőt például, aki nagyon hosszú ideig James partnere volt, kifejezetten utálta. Az is igaz, hogy amikor Angie-nek tartós viszonya volt, különösen a Jonny Lee Millerrel való házassága alatt, gyakorlatilag alig beszélt a bátyjával.

Amikor Angie 1999 novemberében Ausztráliába utazott *A csontember* ottani bemutatójára, meghívta az útra Jamest és néhány közös barátjukat is. Egyik este Sam Neil otthonába voltak hivatalosak egy vacsorára, ahol Tom Cruise és Nicole Kidman is jelen voltak. Amikor Angie visszatért a partiról a szállodába, ezt mondta egy neve elhallgatását kérő személynek: „Tudod, ha egyszer Tom Cruise és a bátyám egy párként mutatkoznának a nyilvánosság előtt, a közönség simán elfogadná őket.” A provokatív kijelentés szűk baráti körben ugyan, de elhangzott.

Angie következő, a bátyjával kapcsolatos enyhén szólva ellentmondásos húzása már nagy nyilvánosság előtt zajlott. 2000 januárjában, amikor az *Észvesztő*-ben nyújtott alakításáért Angie elnyerte a Legjobb női mellékszereplőnek járó Golden Globe-díjat, amely egyébként már a harmadik volt a sorban, Jameszel együtt ment fel a színpadra, ahol a bátyja vállát átölelve a következőt mondta köszönőbeszédében: „Fel kellett hoznom ide a bátyámat. Neki is látnia kell a kilátást innen fentről.” Sokan kedves és szeretetre méltó gesztusként értékelték ezeket a szavakat, James szempontjából azonban eléggé megalázó lehetett tudomásul venni, hogy a húga éppen most közölte vele – tesó, neked ez úgysem fog sikerülni soha.

Februárban Angie Mexikóba utazott forgatni, ahol a Michael Cristoferrel kötött korábbi megállapodás értelmében elvállalta a női főszerepet az *Eredendő bűn*-ben, de márciusban Los Angelesbe repült, hogy részt vegyen az Oscar-díj-átadón. Amikor James Coburn bejelentette, hogy ő nyerte el a Legjobb női mellékszereplőnek járó Oscart az *Észvesztő* Lisájaként nyújtott alakításáért, a hosszú, hollófeke

hajával leginkább Szörnyella de Frász és egy vámpír bizarr keresztesére emlékeztető Angie szinte önkívületi állapotba került. Miután megölelte könnyes szemű bátyját, aki feltételezhetően a minél feltűnőbb összehatás érdekében szőkére hidrogénezte a haját, szájon csókoltta Jamest, és csak ezután indult el a színpad felé. „Istenem, annyira meg vagyok lepve, csodálkozom, hogy eddig még senki sem ájult el itt fent – közölte a Shrine Auditorium közönségével. – Sokkban vagyok. És annyira szerelmes vagyok a bátyámba ebben a percben. Megölelt, és azt mondta, hogy szeret. És tudom, hogy nagyon örül... Winona, csodálatos vagy. És Whoopi, mindenki. A családom, mert szeretnek. Geyer Kosinski, az anyukám, aki a legbátrabb és legkedvesebb nő, akit ismerek. És az apukám: nagy színész vagy, de még jobb apa. És Jamie, nélküled semmim sincs. Te vagy a legcsodálatosabb ember, akit ismerek, és szeretlek.” És ekkor Angie, szokásával ellentétben, egyébként nagyon hatásosan, elsírta magát.

És ez még csak az ínycsiklandó előétel volt, a szenzációs főfogás csak ezután következett. A ceremóniát követően a testvérek kéz a kézben vonultak végig a vörös szőnyegen, James folyamatosan ölelgette a húgát, és olyan büszkén szorongatta az Oscar-szobrocskát, mintha az övé volna. Hollywood szájátva és visszatartott lélegzettel figyelte a show-t, és azonnal szárnyra kapott a pletyka, hogy Angie és a bátyja vérfertőző kapcsolatban állnak. Az eredendő bűn a New York-i pletykalapokban ezzel a címmel jelent meg: „Az édelgő Jolie és bátyuskája kényes közelségben”. Voltak azonban olyanok is, akik egészen mást sejtettek a dolog mögött. Chrissy Iley író nő például a következőt írta: „Az egész felhajtás csak az előre kiszámított hatású figyelemfelkeltésről szólt, egyébként pedig sok igen árulkodó jel volt benne a magukra hagyott és érzelmi sivárságban szenvedő lelkek kétségbeesett jajkiáltásából.”

A testvérek a *Vanity Fair* partiján váltott szenvedélyes csókja további pletykahullámot váltott ki. Angie utóbb többször kísérletet

tett arra, hogy megmagyarázza a történetet. „Nincs viszonyom a bátyámmal. Egész életemben egy Oscarra vágytam – az apámnak is van egy. A bátyámnak és nekem nehéz gyerekkorunk volt. Mi ketten együtt sok mindenben mentünk keresztül, és nagyon sokat jelent a számomra, hogy egész életemben mellettem állt. És akkor, abban a csodás pillanatban, megcsókoltam, és úgy jött ki a lépés, hogy a száján. Kit érdekel? Ez nem egy szerelmes csók volt, hanem a szeretet megnyilvánulása.”

Az Angie szűk köréhez tartozók már sokkal cinikusabban ítélik meg a történetet, egyesek még Angie öltözékében is jelképes üzenetet látnak. „Ez a vámpír csókja volt – jegyezi meg egyikük. – Angie kiszívta a vért a testvére bármilyen jövőben lehetséges karrierjéből. A halál csókja volt, amely véget vetett James színészi álmainak.” Az igazsághoz hozzátartozik, hogy az eset örökre bevészte James nevét a köztudatba. Noha valószínűleg a testvérek egyike sem lesz soha hajlandó beismerni, egy pszichológus talán joggal vethetné fel, hogy Angie csókja valamiféle bosszú volt a bátyja árnyékában eltöltött gyermekkoráért. Az a tény, hogy az incidenst követően James hónapokig kerülte a húgát, talán a lelkében dúló zavarodottsággal és megbántottsággal is magyarázható.